

Anonimizált változat

Fordítás

C-536/23 - 5

C-536/23. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2023. szeptember 22.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Landgericht München I (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. szeptember 21.

Felperes és fellebbező:

Bundesrepublik Deutschland

Alperes és a fellebbezési eljárásban ellenérdekű fél:

Mutua Madrileña Automovilista

[omissis]

Landgericht München I (müncheni I. sz. regionális bíróság, Németország)

[omissis]

A

Bundesrepublik Deutschland (Németországi Szövetségi Köztársaság)

[omissis]

– felperes és fellebbező –

[omissis]

és a

Mutua Madrileña Automovilista [omissis]

– alperes és a fellebbezési eljárásban ellenérdekű fél –

[omissis]

között követelés miatt folyamatban lévő perben

a Landgericht München I (müncheni I. sz. regionális bíróság) [omissis] meghozta az alábbi

végzést

Az eljáró bíróság a következőképpen helyesbíti és fogalmazza át a 2023. május 4-i végzést a [Zivilprozessordnung – polgári perrendtartás; a továbbiakban:] ZPO 319. §-ának (1) bekezdése alapján a felzetben vétett hibák és a nyilvánvaló elírások, illetve diktálási hibák javítása érdekében:

1. Az eljáró bíróság az eljárást felfüggeszti.
2. Az eljáró bíróság következő kérdést terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek a 11. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett 13. cikkének (2) bekezdését, hogy az Európai Unió olyan tagállama, amely munkáltatóként egy közlekedési baleset következtében (átmenetileg) keresőképtelen köztisztviselőjének továbbfizette az illetményét, és átszálltak rá azon jogok, amelyek e köztisztviselőt egy másik tagállamban székhellyel rendelkező azon társasággal szemben, amelynél a balesetben érintett jármű kötelező felelősségbiztosítása van, megilletik, maga is keresetet indíthat az említett rendelkezés értelmében vett „károsultként” a biztosítótársaság ellen, amennyiben az ilyen közvetlen keresetindítás megengedett?

Indokolás:

I)

A felperes és fellebbező (a továbbiakban: felperes), mint a közlekedési balesetben megsérült köztisztviselő állami munkáltatója az átszállt jog alapján kártérítési igényt érvényesít az alperessel és a fellebbezési eljárásban ellenérdekű féllel (a továbbiakban: alperes), mint a balesetben érintett másik jármű gépjármű-felelősségbiztosítójával szemben.

A köztisztviselőnek Münchenben van a lakóhelye, és szövetségi köztisztviselőként dolgozik a Deutsches Patent- und Markenamt (német szabadalmi és védjegy hivatal, Németország) müncheni kirendeltségén. A német szabadalmi és védjegy hivatal felső szintű szövetségi hatóság.

2020. március 8-án a köztisztviselő egy mallorcai nyaralás során balesetet szenvedett, amikor kerékpárral közlekedett, és összeütközött az alperesnél felelősségbiztosítással rendelkező bérelt autóval, amelyet egy Franciaországban lakóhellyel rendelkező német sofőr vezetett. Az elszenvedett sérülések miatt a köztisztviselő 2020. március 8-tól 2020. március 16-ig keresőképtelen volt.

A felperes mint állami munkáltató, a keresőképtelenség idejére továbbra is fizette az említett köztisztviselő 1 432,77 euró összegű illetményét, és a 2021. január 25-i levelében a továbbfizetett illetmény megtérítése iránti igényt érvényesített az alperes Németországban kijelölt kárrendezési megbízottjával, az APRIL Financial Services AG-val szemben. Ez utóbbi megtagadta a teljesítést azzal az indokolással, hogy a köztisztviselő okozta a balesetet.

A felperes ezt követően keresetet nyújtott be az Amtsgericht Münchenhez (müncheni helyi bíróság, Németország) 1 432,77 euró megfizetése iránt [omissis]. Az alperes vitatta a követelést, és kifogásolta az eljáró bíróság joghatóságát. Az Amtsgericht München (müncheni helyi bíróság) a 2012. február 16-i ítéletében joghatóság hiányában elutasította a keresetet, kifejtve, hogy a felperes nem hivatkozhat a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: „Brüsszel Ia” rendelet) 11. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 13. cikkének (2) bekezdése szerinti joghatóságra, mivel e szabályozást kivételes rendelkezésként szűken kell értelmezni, és a felperes államként nem szorul e szabályozások különleges védelmére a védelem szükségességének absztrakt-általánosító tesztje keretében, már csak azért sem, mivel például az öregségi és egészségügyi ellátás keretében funkcionálisan társadalombiztosítóként is működik. [omissis] [a nemzeti eljárással kapcsolatos fejtegetések]

Ezen ítélet ellen [omissis] a felperes [omissis] fellebbezést nyújtott be [omissis] [a nemzeti eljárással kapcsolatos fejtegetések]

A felperes úgy véli, hogy az Amtsgericht München (müncheni helyi bíróság) tévesen állapította meg a joghatóságának a hiányát, mivel a felperes jogosan hivatkozhat a „Brüsszel Ia” rendelet 11. cikke (1) bekezdésének b) pontjára és 13. cikkének (2) bekezdésére. A felperes egy közlekedési balesetben közvetlenül megsérült munkavállaló munkáltatójaként az alperessel szemben fennálló kártérítési igényeit törvényi engedmény útján, az illetményének továbbfizetése révén szerezte meg. Ez a károsult lakóhelye szerinti állam bíróságainak joghatóságát a törvényi engedményes számára is megalapozza. Az Európai Unió Bíróságának ítélezési gyakorlata (különösen a 2017. július 20-i C-340/16. sz. ügyben hozott ítélet) szerint ugyanis éppen nem az egyedi eset konkrét mérlegelése és nem a gyengeség kritériuma szerinti differenciálás, hanem a kiszámíthatóság érdekében az az engedményes, aki nem biztosítóként vagy társadalombiztosítóként, hanem az átszállt jog törvényi engedményeseként a károsulttal azonos módon érvényesíti igényeit, a károsult lakóhelye szerinti bíróság előtt is keresetet indíthat.

A felperes azt kéri,

hogy az eljáró bíróság a felperes fellebbezésére helyezze hatályon kívül az Amtsgericht München (müncheni helyi bíróság) [omissis] ítéletét, és kötelezze az alperest, hogy fizessen a felperesnek 1 432,77 eurót, valamint a perfüggőség időpontjától kezdődően annak a mindenkori jegybanki alapkamat öt százalékponttal növelt kamatát,

[omissis]

[omissis] [másodlagos kérelem]

Az alperes azt kéri,

hogy az eljáró bíróság utasítsa el a fellebbezést.

Az alperes úgy véli, hogy a „Brüsszel Ia” rendelet 11. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 13. cikke védelmi céljából következik, hogy csak az a fél hivatkozhat erre az előnyben részesítésre azzal a biztosítóval szemben, amelyhez követelést nyújtottak be, aki a biztosítóval – nevezetesen a felelősségbiztosítóval – szemben intézményesen gyengébb jogalannak tekintendő. Ezt az Európai Unió Bírósága mind a társadalombiztosítási szerv, mind a biztosítási jogban üzletszerű tevékenységet folytató személyek esetében – a méretüktől függetlenül – elutasította (EUB 2009. 09. 17-i ítélet – C-347/08; EUB 2018. 01. 31-i ítélet – C-108/17; EUB 2021. 05. 20-i ítélet – C-913/19; EUB 2021. 10. 21-i ítélet – C-393/20). Az ilyen intézményi alárendeltséget azonban az EU tagállamának mint nemzetközi jogi jogalannak az esetében is el kell utasítani, különösen akkor, ha – mint a jelen ügyben a felperes – lényegét tekintve társadalombiztosítási szolgáltatásoknak megfelelő szolgáltatásokat is nyújt, és ha a területén működő biztosítótársaságok felügyeletét is ellátja. Mindenesetre azonban az eljáró bírósági tanács mint fellebbviteli bíróság az EUMSZ 267. cikk alapján köteles az értelmezés kérdését az Európai Unió Bírósága elé terjeszteni, különösen akkor, ha e tekintetben el kívánt térni az Oberlandesgericht Koblenz (koblenzi regionális felsőbíróság, Németország) 2012. október 15-i ítélezési gyakorlatától (ügyiratszám: 12 U 1528/11).

[omissis] [a nemzeti eljárással kapcsolatos fejtegetések]

II)

Az eljárást a Zivilprozessordnung (polgári perrendtartás; a továbbiakban: ZPO) 148. §-a alapján fel kell függeszteni, és a rendelkező rész 2. pontjában megfogalmazott kérdést az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikke első bekezdésének b) pontja és második bekezdése alapján az Európai Unió Bírósága elé kell terjeszteni. A fellebbező fellebbezése ugyanis befogadható, és annak megalapozottsága *a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet*(a továbbiakban:

„Brüsszel Ia” rendelet) 11. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 13. cikke (2) bekezdésének értelmezésétől, valamint attól függ, hogy az első fokon eljáró bíróság rendelkezik-e joghatósággal.

1. A felperesnek az Amtsgericht München (müncheni helyi bíróság) [omissis] ítélete elleni fellebbezése befogadható. [omissis] [részletezés]
2. A fellebbezés megalapozottsága attól függ, hogy az Amtsgericht München (müncheni helyi bíróság) jogosan állapította-e meg a „Brüsszel Ia” rendelet 11. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 13. cikkének (2) bekezdése alapján a joghatóságának a hiányát.

2.1. Az uniós jogi háttér e tekintetben a következőképpen szól:

- A „Brüsszel Ia” rendelet preambulumbekkezdései:

(15) A joghatósági szabályoknak nagymértékben kiszámíthatóknak kell lenniük, és azt az elvet kell követniük, hogy a joghatóságot általában az alperes lakóhelye alapozza meg. A joghatóságnak ezen az alapon mindenkor megállapíthatónak kell lennie, kivéve egyes pontosan meghatározott eseteket, amelyekben a jogvita tárgya vagy a felek szerződéses szabadsága eltérő kapcsoló tényezőt kíván meg. A jogi személyek székhelyét a közös szabályok átláthatóságának fokozása és a joghatósági okok összeütközése [helyesen: összeütközésének] elkerülése végett önállóan kell meghatározni.

[...]

(18) A biztosítási, fogyasztói és munkaszerződésekkel kapcsolatban a gyengébb felet az érdekeinek megfelelő, az általános szabályoknál kedvezőbb joghatósági szabályokkal kell védelemben részesíteni.

- A „Brüsszel Ia” rendelet 11. cikke:

(1) Valamely tagállamban székhellyel rendelkező biztosító perelhető:

a) annak a tagállamnak a bíróságai előtt, ahol a székhely található;

b) más tagállamban, a biztosítási kötvény jogosultja, a biztosított vagy a kedvezményezett által indított perek esetében, a felperes lakóhelye vagy székhelye szerinti bíróság előtt; vagy

c) társbiztosító esetén, annak a tagállamnak a bíróságai előtt, amelynek területén a fő biztosító elleni eljárást indították.

(2) Ha a biztosító székhelye nem a tagállam területén található, azonban fiókteleppel, képvisellel vagy más telephellyel rendelkezik valamely tagállamban, akkor a fióktelep, képviselő vagy más telephely

működéséből származó jogvitában úgy kell tekinteni, mintha székhelye az említett tagállam területén lenne.

- A „Brüsszel Ia” rendelet 13. cikke:

(1) Felelősségbiztosítás tekintetében a biztosító – amennyiben a bíróság joga lehetővé teszi – a károsult által a biztosított ellen indított eljárásban perbe vonható.

(2) A 10., 11. és 12. cikket kell alkalmazni a károsult által közvetlenül a biztosító ellen indított keresetre, amennyiben az ilyen közvetlen keresetindítás megengedett.

- 2.2. A „Brüsszel Ia” rendelet 13. cikkének (2) bekezdése szerint a biztosító ellen közvetlen keresetet benyújtó károsult a „Brüsszel Ia” rendelet 10–12. cikke alapján joghatósággal rendelkező bíróság előtt indíthat keresetet. A „Brüsszel Ia” rendelet 11. cikke (1) bekezdésének b) pontja viszont megnyitja a szerződő fél lakóhelye szerinti bíróságon, és így – a „Brüsszel Ia” rendelet 13. cikkének (2) bekezdésében foglalt hivatkozás révén – a károsult lakóhelyén való keresetindítás lehetőségét.

A felperes – ennyiben nincs vita a felek között – a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek (a továbbiakban: „Róma II” rendelet) a spanyol *Ley sobre responsabilidad civil y seguro en la circulación de vehículos a motor* (a gépjárművek közlekedésével kapcsolatban fennálló polgári jogi felelősségről és biztosításról szóló törvény; a továbbiakban: LRCSCVM) 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével, 1. cikke (1) bekezdésével és 143. cikkével összefüggésben értelmezett 18. cikkének (1) bekezdése alapján a Róma II. rendeletnek a Bundesbeamtenengesetz (a szövetségi köztisztviselőkről szóló törvény; a továbbiakban: BBG) 76. §-val összefüggésben értelmezett 19. cikke szerint átszállt jog alapján közvetlen igényt támaszt az alperessel mint a balesetben érintett jármű felelősségbiztosítójával szemben. A felperes ugyanis – ez ugyancsak nem vitatott – a balesetben megsérült köztisztviselő állami munkáltatója, és – szintén nem vitatottan – a balesettel összefüggő keresőképtelenség alatt a sérült részére 1 432,77 euró összegű illetményt fizetett tovább.

- 2.3. A döntő kérdés most az, hogy a felperes, amely az eredetileg a balesetben megsérült köztisztviselőnek a törvényi engedmény szerint átszállt joga alapján perel, szintén hivatkozhat-e a „Brüsszel Ia” rendelet 11. cikke (1) bekezdésének b) pontjára és 13. cikkének (2) bekezdésére.

A joghatósági szabályok tekintetében a „Brüsszel Ia” rendelet – az elődjéhez, a 2000. december 22-i 44/2001/EK rendelethez (a továbbiakban: „Brüsszel I”) hasonlóan – a következő alapvető megfontolásokon alapul: a „Brüsszel Ia” rendelet (15) preambulumbekzdése szerint a joghatósági

szabályoknak nagymértékben kiszámíthatónak kell lenniük, és azt az elvet kell követniük, hogy a joghatóságot általában az alperes lakóhelye alapozza meg A (18) preambulumbekzdés szerint a biztosítási, fogyasztói és munkaszerzésekkel kapcsolatban a gyengébb felet az érdekeinek megfelelő, az általános szabályoknál kedvezőbb joghatósági szabályokkal kell védelemben részesíteni.

- 2.4. Amennyire látható, az Európai Unió Bíróság három ítéletben, a 2009. szeptember 17-i, C-347/08. sz. ügyben hozott ítéletében, a 2017. július 20-i, C-340/16. sz. ügyben hozott ítéletében és 2018. január 31-i, C-106/17. sz. ügyben hozott ítéletében már lényeges elveket dolgozott ki annak érdekében, hogy egyrészt a gyengébb félnek a „Brüsszel Ia”rendelet 10–13. cikke (illetve a „Brüsszel I” azonos szövegű előzmény-rendelkezései) által kívánt védelmének, másrészt a joghatósággal rendelkező bíróság tekintetében a szükséges kiszámíthatóságnak eleget tegyen:

Így mindazok, akik maguk is üzletszerű tevékenységet folytatnak a biztosítási ágazatban, akár biztosítóként, akár kötelező társadalombiztosítás fenntartójaként (2009. szeptember 17-i ítélet – C-347/08. sz. ügy), akár üzletszerűen tevékenykedő engedményesként (2018. január 31-i ítélet – C-106/17. sz. ügy), nem szorulnak védelemre, és ezért nem tartoznak a „Brüsszel Ia”rendelet 10. és azt követő cikkei által biztosított védelem alá a forum actoris kiválasztásakor, függetlenül attól, hogy az alperes biztosítótársasághoz hasonló piaci vagy gazdasági erővel működnek-e.

Ezzel szemben mindazok, akik nem üzletszerűen tevékenykednek a biztosítási ágazatban, hanem a károsult által rájuk - például öröklés vagy a munkabér továbbfizetése miatt -átszállt jogok alapján perelnek, maguk is a „Brüsszel Ia”rendelet 13. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „károsultnak” tekintendők, és élvezhetik a „Brüsszel Ia”rendelet 10. és azt követő cikkei szerinti *forum actoris* előnyét. Ez ismét csak anélkül érvényes, hogy a konkrét esetben vizsgálni kellene a védelemre szorultságot. Az Európai Unió Bírósága ezzel kapcsolatban a következőket állapította meg (2017. július 20-i ítélet – C-340/16. sz. ügy – 34. és azt követő pontok.):

„Ezenkívül, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság megállapította előzetes döntéshozatalra utaló határozatában, annak az esetről- esetre történő vizsgálata, hogy a díjazást tovább folyósító munkáltató tekinthető- e „gyengébb félnek”, és ekként tartozhat- e a „károsult” 44/2001 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti fogalma alá, a jogi bizonytalanság veszélyét rejt magában, és nem egyeztethető össze a rendelet (11) preambulumbekzdésében kimondott céljaival, amelyek értelmében a joghatósági szabályoknak nagymértékben kiszámíthatóknak kell lenniük.

Következésképpen meg kell állapítani, hogy a 44/2001 rendelet 11. cikke (2) bekezdésének értelmében a jogaik tekintetében alkalmazottaik helyébe lépő munkáltatók kárt szenvedett személyi minőségükben, és méretüktől vagy jogi formájuktól függetlenül hivatkozhatnak az e rendelet 8–10. cikkében foglalt különös joghatósági szabályokra.

Tehát a jogai tekintetében alkalmazottja helyébe lépő munkáltató, amelynek az továbbra is folyósította díjazását a munkaképtelenség időszakában, és amely pusztán e minőségében keresetet nyújt be az általa elszenvedett kár címén, tekinthető az általa perelt biztosítóhoz képest gyengébb félnek, következésképpen annak a félnek, akit megillet az a lehetőség, hogy e keresetet azon tagállam bírósága előtt nyújtsa be, ahol a székhelye található.

Következésképpen a jogai tekintetében közlekedési baleset károsult alkalmazottja helyébe lépő munkáltató, amely tovább folyósította a díjazást, „károsulti” minőségben perelheti az e balesetben érintett jármű biztosítóját azon tagállam bírósága előtt, ahol a székhelye található, amennyiben a közvetlen keresetindítás megengedett.

[...]

A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a 44/2001/EK rendelet 9. cikke (1) bekezdésének b) pontját e rendelet 11. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az első tagállamban székhellyel rendelkező munkáltató, amely továbbra is folyósítja közlekedési baleset következtében távol lévő alkalmazottja díjazását, és amely ezen alkalmazott jogai tekintetében annak helyébe lépett az e balesetben érintett jármű egy második tagállamban székhellyel rendelkező felelősségbiztosítójával szemben, az ez utóbbi rendelkezés értelmében vett „károsulti” minőségben perelheti e biztosítótársaságot az első tagállam bíróságai előtt, amennyiben a közvetlen keresetindítás megengedett.”

Mivel azonban az alperes lakóhelye szerinti joghatóság elvétől való eltérésnek kivételes jellegűnek kell lennie, és azt szigorúan kell értelmezni, nem terjednek ki azokra a személyekre, akik esetében e védelem nem indokolt (EUB 2018. január 31-i ítélet – C-106/17. sz. ügy – 41. pont; EUB 2021. május 20-i ítélet – C-913/19. sz. ügy – 39. pont). Még ha a „Brüsszel Ia” rendelet 10. és azt követő cikkei alkalmazásához általában nem is szükséges a szerkezeti gyengeséget, illetve a védelem szükségességét konkrét egyedi esetben megvizsgálni és mérlegelni, az ezen értelemben vett egyenlőtlenség általában akkor hiányzik, ha a kereset nem érinti azt a biztosítót, amellyel szemben mind a biztosítottat, mind a károsult felet gyengébb félnek kell tekinteni (EUB, 2021. december 9-i ítélet – C-708/20. sz. ügy – 33. pont).

- 2.5. Ezáltal egyrészt megállapítható a védelmi szükséglet absztrakt-általánosító tesztje a „Brüsszel Ia” rendelet 10. és azt követő cikkei keretében, amely szerint az esetek bizonyos esetsoportokban – és ezeken belül függetlenül a konkrét gyengeségtől vagy védelmi szükséglettől a biztosítóval szemben, amellyel szemben a követelést támasztják – a védelmi szükségletre igent kell mondani (nevezetesen az örökösök vagy munkáltatók esetében a törvényi engedmény esetén) vagy nemet kell mondani (nevezetesen a társadalombiztosítási intézmények vagy a biztosítási ágazatban üzletszerű tevékenységet folytató engedményesek esetében). Másrészt éppen ez az esetsoportképzés sugallja, hogy a (15) preambulumbekzdésben megfogalmazott kiszámíthatóság követelményét megfelelően figyelembe lehet venni egy tipizált vizsgálat révén, ugyanakkor teret engedve a kivételes jelleg megőrzésének.

Az OLG Koblenz (koblenzi regionális felsőbíróság) a 2021. október 15-i ítéletében (ügyiratszám: 12 U 1528/11) ezért nemet mondott a joghatóságra valamely tagállam tartománya által a „Brüsszel I”- ennyiben a „Brüsszel Ia” rendelet 11. cikke (1) bekezdésének b) pontjával és 13. cikke (2) bekezdésével azonos szabályozást tartalmazó – 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 11. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott keresetek tekintetében, és indokolásképpen kifejtette, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság valamely tartománya a felelősségbiztosítóval szemben nem gyengébb vagy jogilag kevésbé tapasztalt, mint egy biztosító, és hogy a helyzete a társadalombiztosítóéhoz hasonlítható.

Ezzel szemben az Európai Unió Bírósága a fent már idézett (2017. július 20-i – a C-340/16. sz. ügyben hozott) ítéletben megerősítette a joghatóságot egy közjogi szervezetű kórházfenntartó mint állami munkáltató által az alkalmazottja díjazásának továbbfolyósítása miatti törvényi engedményt követően indított keresetekre vonatkozóan; azonban az ott keresetet benyújtó közjogi szervezet nem minősült szövetségi tartománynak, de még az Európai Unió tagállamának sem, és éppen a nemzetközi jogalanyiség kritériuma tűnik kellően absztrakt módon megállapíthatónak ahhoz, hogy a joghatóság tekintetében a kiszámíthatóság követelményének eleget tudjon tenni.

3. Ennek fényében a felperes fellebbezéséről való döntés központjában az áll, hogy lehet-e úgy értelmezni a „Brüsszel Ia” rendelet 11. cikke (1) bekezdésének b) pontját és 13. cikkének (2) bekezdését a kivételes jellegük ellenére, hogy az Európai Unió olyan tagállama, amely munkáltatóként egy közlekedési baleset következtében (átmenetileg) keresőképtelen köztisztviselőjének továbbfizette az illetményét és belépett annak azon jogaiba, amelyek őt egy másik tagállamban székhellyel rendelkező azon társasággal szemben, amelynél a balesetben érintett jármű kötelező felelősségbiztosítása van, megilletik, maga is keresetet indíthat az említett rendelkezés értelmében vett „károsultként” a biztosítótársaság ellen, amennyiben az ilyen közvetlen keresetindítás megengedett. Ezáltal a

rendelet értelmezése a felek között vita tárgyát képezi, és a fellebbezés tárgyában hozott határozat szempontjából központi jelentőségű.

Ennek megfelelően az EUMSZ 267. cikk alapján a rendelkező rész 2. pontjában említett kérdésre vonatkozó értelmezést előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel az Európai Unió Bírósága elé kell terjeszteni.

[omissis]

MUNKADOKUMENTUM